

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-554/19 – 1

Lieta C-554/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 18. jūlijs

Iesniedzējtiesa:

Amtsgericht Kehl (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 28. jūnijs

Pieteicēja:

Staatsanwaltschaft Offenburg (Vācija)

Apsūdzētais:

FU

[..]

Amtsgericht Kehl [Kēlas pirmās instances tiesas]

lēmums

krimināllietā pret

FU,

[..]

par tīšu transportlīdzekļa vadīšanu bez autovadītāja apliecības

Amtsgericht Kehl [..] 2019. gada 28. jūnijā ir nolēmusi:

I. Saskaņā ar LESD 267. panta pirmās daļas a) punktu un otro daļu uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

1) Vai LESD 67. panta 2. punkts, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss), 22. un 23. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru, lai kavētu vai nepieļautu nelikumīgu ieceļošanu vai uzturēšanos šīs dalībvalsts teritorijā vai novērstu konkrētus noziedzīgus nodarījumus, kas ir vērsti pret robežas drošību, attiecīgās dalībvalsts policijas iestādēm tiek piešķirtas pilnvaras pārbaudīt jebkuras personas identitāti – neatkarīgi no tās uzvedības un īpašiem apstākļiem – 30 km plašā teritorijā no šīs dalībvalsts sauszemes robežas ar citām valstīm, kuras ir 1990. gada 19. jūnijā Šengenā (Luksemburga) parakstītās Konvencijas, [oriģ. 2. lpp.] ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, līgumslēdzējas valstis, un šis tiesiskais regulējums ir papildināts ar šādu ministra rīkojumu:

“a) Pārrobežu noziedzība notiek dinamiski (attiecībā uz laiku, vietu un dažādu transportlīdzekļu izmantošanu), tāpēc policijai ir vajadzīgas elastīgas pilnvaras tās apkarošanai. Minēto pilnvaru īstenošanas mērķis būtībā ir kavēt vai nepieļaut pārrobežu noziedzību;

b) Kontroles pasākumi ir jāveic saskaņā ar iepriekš minēto Šengenas Robežu kodeksa 21. panta a) punktā ietverto kritēriju pamatnosacījumiem, kas ir stingri noteikti. Tie ir jāorganizē tā, lai tie nepārprotami atšķirtos no sistemātiskām personu kontrolēm pie ārējām robežām un tiem nebūtu robežkontrolēm līdzvērtīga iedarbība. Savukārt šo kontroles pasākumu veikšanai ir jāpiemēro pamatnosacījumi, kas nodrošina, lai intensitātes un biežuma ziņā tie nelīdzinātos robežpārbaudēm.

c) Šie pamatnosacījumi ir šādi:

Kontroles pasākumi nav pastāvīgi, bet notiek neregulāri dažādos laikos, dažādās vietās un izlases veidā, ņemot vērā ceļotāju plūsmu.

Kontroles pasākumi notiek ne tikai saistībā ar robežas šķērsošanu. Tie notiek, pamatojoties uz nepārtraukti atjauninātu informāciju par situāciju un/vai (robež)policijas pieredzi, ko federālās policijas dienesti iegūst, pamatojoties uz savu vai citu iestāžu informāciju par situāciju. Tāpēc vispārīga vai konkrēta policijas informācija un/vai pieredze pārrobežu noziedzības jomā – piemēram, par bieži izmantotiem transportlīdzekļiem un ceļiem, konkrētu uzvedību – un tādas pieejamās informācijas par pārrobežu noziedzību, kas ir gūta no saviem avotiem vai citām iestādēm, analīze ir policijas pasākumu veikšanas, kā arī to intensitātes un biežuma pamatā.

Kontroles pasākumu organizēšana ir regulāras dienesta un administratīvās uzraudzības priekšmets. Pamatnoteikumus veido *Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien* [Federālo ministriju Kopīgā reglamenta] (*GGO*) 3. panta 1. punkta ceturtais teikums un *Grundsätze zur Ausübung der Fachaufsicht der Bundesministerien über den Geschäftsbereich* [Federālo ministriju resoru administratīvās uzraudzības īstenošanas principi]. Federālās policijas jomā tie ir precizēti ar “Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei [Papildnoteikumiem par Federālās iekšlietu ministrijas dienesta un administratīvās uzraudzības īstenošanu pār Federālo policiju]”. Federālās policijas Galvenā pārvalde un tai pakļautās iestādes un dienesti [oriģ. 3. lpp.] dienesta un administratīvās uzraudzības veikšanu ir reglamentējuši savās organizatoriskajās struktūrās un īsteno atbilstoši savām koncepcijām.

d) Lai izvairītos no vairākkārtējām kontrolēm, kontroles pasākumi pēc iespējas ir jāsaskaņo ar citām iestādēm vai ir jāveic kopīgu operāciju/sadarbības formu ietvaros.”?

- 2) Vai Eiropas Savienības tiesības, it īpaši LESD 4. panta 3. punkta otrā daļa, 197. panta 1. punkts un 291. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tās automātiski vai pēc tam, kad ir izvērtētas kriminālvajāšanas intereses un apsūdzētā intereses, liedz izmantot informāciju vai pierādījumus kriminālprocesā, ja tie ir iegūti policijas kontrolē, kas attiecībā pret apsūdzēto ir veikta, pārkāpjot LESD 67. panta 2. punktu vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss), 22. un 23. pantu?

- II. Apturēt tiesvedību līdz Eiropas Savienības Tiesas nolējumam par prejudiciālajiem jautājumiem.

Pamatojums

I.

Amtsgericht Kehl krimināllietu tiesnesim (turpmāk tekstā – “iesniedzējtiesa”) ir jālemj par *Staatsanwaltschaft Offenburg* [Ofenburgas prokuratūras] pieteikumu, kurā tiek prasīts ar notiesājošu rīkojumu piespriest apsūdzētajam naudas sodu par mazāk smagu noziegumu – transportlīdzekļa vadīšanu bez autovadītāja apliecības.

1. Atbilstoši līdz šim izmeklēšanā noskaidrotajam prejudiciālā nolēmuma pamatā ir šādi fakti:

Apsūdzētais, Francijas pilsonis ar dzīvesvietu Francijā, 2018. gada 20. jūlijā ap plkst. 3.20 brauca ar vieglo automašīnu pa *Straßburger Straße*, 77694 Kēla (Vācija) [...], lai gan – kā viņš zināja – viņam nebija vajadzīgās autovadītāja apliecības. [oriģ. 4. lpp.]

Federālās policijas kontroles laikā pēc apsūdzētā iecelošanas Vācijas teritorijā pa Eiropas tiltu starp Kēlu un Strasbūru tika konstatēts, ka viņš ir transportlīdzekļa vadītājs. Kontrolē atklājās, ka viņam nav vajadzīgās autovadītāja apliecības.

Kā izriet no policijas piezīmes, kontrole tika veikta, pamatojoties uz *Bundespolizeigesetz* [Federālās policijas likums] (turpmāk tekstā – “*BPolG*”) 23. panta 1. punkta 3) apakšpunktu, lai kavētu un nepieļautu nelegālo migrāciju un [...] [vērstos pret] pārrobežu noziedzību saskaņā ar *BPolG* 12. panta 1. punkta 1)-4) apakšpunktu. Tālāk policija ir tikai piebildusi, ka veiktā kontrole ir “izlases veida, neregulārs un nepastāvīgs pasākums”. Pagaidu robežkontrole saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa [III sadaļas] II nodaļu šajā robežas posmā kontroles brīdī netika veikta.

2. Par nodarījumu kā par tīšu transportlīdzekļa vadīšanu bez autovadītāja apliecības soda saskaņā ar *Straßenverkehrsgesetz* [Likuma par ceļu satiksmi] 21. panta 1. punkta 1) apakšpunktu, kurā ir paredzēts piespriest kriminālsodu – brīvības atņemšanu uz laiku līdz vienam gadam vai naudas sodu piecu līdz 360 dienas likmju apmērā.
3. Prokuratūra lūdz sodīt apsūdzēto ar naudas sodu 30 dienas likmju pa 30 EUR apmērā.

II.

Iesniedzējtiesas skatījumā, lai pieņemtu nolēmumu par kriminālsoda piespriešanas rīkojumu, ir vajadzīgas atbildes uz prejudiciālajiem jautājumiem. Tāpēc saskaņā ar LESD 267. panta pirmās daļas a) punktu un otro daļu tā iesniedz Eiropas Savienības Tiesai (turpmāk tekstā – “Tiesa”) lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Lemjot par pieprasītā kriminālsoda piespriešanas rīkojumu, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pastāv pietiekamas aizdomas par apsūdzētā vainu. Tas tā ir, ja pastāv varbūtība, ka ar rīcībā esošajiem pierādījumiem viņš tiks notiesāts. Šajā gadījumā ir jāņem vērā, ka uz nelikumīgi iegūtiem pierādījumiem var attiekties izmantošanas aizliegums. Šajā lietā konstatējums, ka apsūdzētais vadīja vieglo automašīnu, pamatojas uz federālās policijas veikto kontroli. Pietiekamu aizdomu par apsūdzētā vainu neesot, [ja] kontrole ir bijusi nelikumīga, un no tā izrietot aizliegums izmantot kriminālprocesā šajā kontrolē iegūto informāciju un pierādījumus. [oriģ. 5. lpp.]

1. Par pirmo prejudiciālo jautājumu
 - a. Attiecībā uz *BPolG* 23. panta 1. punkta 3) apakšpunktu Tiesa ar 2017. gada 21. jūnija spriedumu ([..]A, C-9/16, ECLI:EU:C:2017:483) nosprieda, ka LESD 67. panta 2. punkts, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) 562/2006 (2006. gada 15. marts), ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas

Robežu kodekss), ar grozījumiem, kuri izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 610/2013 (2013. gada 26. jūnijs), 20. un 21. pants (pašlaik aizstāti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām, 22. un 23. pantu) ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru attiecīgās dalībvalsts policijas iestādēm, lai kavētu vai nepieļautu nelikumīgu ieceļošanu vai uzturēšanos šīs dalībvalsts teritorijā vai novērstu konkrētus noziedzīgus nodarījumus, kas ir vērsti pret robežas drošību, ir piešķirtas pilnvaras pārbaudīt jebkuras personas identitāti – neatkarīgi no tās uzvedības un īpašiem apstākļiem – 30 km plašā teritorijā no šīs dalībvalsts sauszemes robežas ar citām valstīm, kas 1990. gada 19. jūnijā Šengēnā (Luksemburga) parakstījušas Konvenciju, ar kuru īsteno Šengēnas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, ja vien šajā tiesiskajā regulējumā ir paredzēts nepieciešamais šo pilnvaru regulējums, kas garantē, ka to praktiskā īstenošana nevar radīt robežpārbaudēm līdzvērtīgu iedarbību.

- b. Lai precizētu Vācijas policijas pilnvaru piemērošanu identitātes konstatēšanai pierobežas teritorijās, 2016. gada 7. martā iekšlietu ministrs izdeva rīkojumu saskaņā ar *BPolG* 23. panta 1. punkta 3) apakšpunktu (*Gemeinsames Ministerialblatt, GMBI*, 2016, 10. numurs, 203. lpp.; turpmāk tekstā – “ministra rīkojums”). Šajā rīkojumā ir noteikts:

“a) Pārrobežu noziedzība notiek dinamiski (attiecībā uz laiku, vietu un dažādu transportlīdzekļu izmantošanu), tādēļ policijai ir vajadzīgas elastīgas pilnvaras tās apkarošanai. Minēto pilnvaru īstenošanas mērķis būtībā ir kavēt vai nepieļaut pārrobežu noziedzību;

b) Kontroles pasākumi ir jāveic saskaņā ar iepriekš minēto Šengēnas Robežu kodeksa 21. panta a) punktā ietverto kritēriju pamatnosacījumiem, kas ir stingri noteikti. Tie ir jāorganizē tā, **[oriģ. 6. lpp.]** lai tie nepārprotami atšķirtos no sistemātiskām personu kontrolēm pie ārējām robežām un tiem nebūtu robežkontrolēm līdzvērtīga iedarbība. Savukārt šo kontroles pasākumu veikšanai ir jāpiemēro pamatnosacījumi, kas nodrošina, lai intensitātes un biežuma ziņā tie nelīdzinātos robežpārbaudēm.

- c) Šie pamatnosacījumi ir šādi:

Kontroles pasākumi nav pastāvīgi, bet notiek neregulāri dažādos laikos, dažādās vietās un izlases veidā, ņemot vērā ceļotāju plūsmu.

Kontroles pasākumi notiek ne tikai saistībā ar robežas šķērsošanu. Tie notiek, pamatojoties uz nepārtraukti atjauninātu informāciju par situāciju un/vai (robež)policijas pieredzi, ko federālās policijas dienesti iegūst,

pamatojoties uz savu vai citu iestāžu informāciju par situāciju. Tāpēc vispārīga vai konkrēta policijas informācija un/vai pieredze pārrobežu noziedzības jomā – piemēram, par bieži izmantotiem transportlīdzekļiem un ceļiem, konkrētu uzvedību – un tādas pieejamās informācijas par pārrobežu noziedzību, kas ir gūta no saviem avotiem vai citām iestādēm, analīze ir policijas pasākumu veikšanas, kā arī to intensitātes un biežuma pamatā.

Kontroles pasākumu organizēšana ir regulāras dienesta un administratīvās uzraudzības priekšmets. Pamatnoteikumus veido Federālo ministriju Kopīgā reglamenta (*GGO*) 3. panta 1. punkta ceturtais teikums un Federālo ministriju resoru administratīvās uzraudzības īstenošanas principi. Federālās policijas jomā tie ir precizēti ar “Papildnoteikumiem par Federālās iekšlietu ministrijas dienesta un administratīvās uzraudzības īstenošanu pār Federālo policiju”. Federālās policijas Galvenā pārvalde un tai pakļautās iestādes un dienesti dienesta un administratīvās uzraudzības veikšanu ir reglamentējuši savās organizatoriskajās struktūrās un īsteno atbilstoši savām koncepcijām.

d) Lai izvairītos no vairākkārtējām kontrolēm, kontroles pasākumi pēc iespējas ir jāaskaņo ar citām iestādēm vai ir jāveic kopīgu operāciju/sadarbības formu ietvaros.”

- c. Vācijas judikatūrā ir strīdīgi viedokļi par to, vai ministra rīkojums atbilst Tiesas prasībām attiecībā uz atbilstošu tiesisko regulējumu [..].

Iesniedzējtiesa arī šaubās, vai šajā rīkojumā vajadzīgajā veidā ir precizēta *BPolG* 23. panta 1. punkta 1) apakšpunktā ietvertā pilnvarojuma norma [..]. Šajā ministra rīkojumā principā ir paredzēta kontroles prakse, ko var pārbaudīt tiesā, un tādējādi ir ievērota acīmredzami Tiesas sagaidītā normu kvalitāte. Tomēr rīkojumā nav ietvertas tādas konkrētas orientējošas prasības novērtējumam, kā visu kontroļu kopējā kontekstā būtu nodrošināms izlases raksturs, piemēram, ierobežojot to skaitu [..].

- d. Pēc iesniedzējtiesas pieprasījuma Federālā policija ir informējusi, ka papildus ministra rīkojumam policijas rīcība ir reglamentēta iekšējā amatinstrukcijā “BRAS 120” 2016. gada augusta redakcijā. Tomēr šajā amatinstrukcijā būtībā identiski tiek atkārtotas ministra rīkojuma normas un nav arī konkrētu noteikumu par kontroļu veikšanu. Turklāt šī amatinstrukcija nav publiski pieejama, tādējādi tā neatbilst tāda tiesiskā regulējuma minimālajām prasībām, kas var veidot Tiesas prasīto atbilstošu tiesisko regulējumu.
- e. Tas pats attiecas uz grafiku plānošanai izmantotajiem periodiski sagatavotajiem situācijas aprakstiem neatbilstīgas migrācijas un cilvēku kontrabandas jomā. Iesniedzējtiesa var tikai pieņemt, ka šajā gadījumā runa ir par ministra rīkojumā minēto “nepārtraukti atjauninātu informāciju par situāciju”. Turklāt ir jāpiebilst, ka šie situācijas apraksti, kuriem ir jāpamato kontroļu izņēmuma raksturs, acīmredzami galvenokārt ir balstīti uz

- informāciju, kas iegūta pašās kontrolēs saskaņā ar *BPolG* 23. panta 1. punkta 3) apakšpunktu.
- f. Tā kā jau Tiesas spriedumā ir runa par *BPolG* 15. pantu, saskaņā ar kuru no vairākiem iespējamām un piemērotiem pasākumiem ir jāveic tas, kurš var potenciāli vismazāk ietekmēt indivīdus un sabiedrību (1. punkts), pasākums **[orig. 8. lpp.]** nedrīkst radīt nelabvēlīgu stāvokli, kas ir acīmredzami nesamērīgs ar sasniedzamo rezultātu (2. punkts), un pasākums ir pieļaujams tikai tik ilgi, līdz ir sasniegts tā mērķis vai izrādās, ka to nevar sasniegt (3. punkts), šī tiesību norma nevar būt atbilstošais tiesiskais regulējums, pat apvienojumā ar 2016. gada 7. marta ministra rīkojumu. Tas tādēļ, ka *BPolG* 15. pantā vienīgi ir normatīvi atspoguļots princips par jebkuras valsts darbības samērīgumu individuālā gadījumā. Tas nevar novērst to, ka policijas praksei, piemērojot *BPolG* 23. panta 1. punkta 3) apakšpunktu, it īpaši “summēšanas efekta” dēļ, ārpus individuāla gadījuma konteksta ir robežpārbažu iedarbība [..].
2. Par otro prejudiciālo jautājumu
- a. Vācijas kriminālprocesa tiesībās nav pazīstams vispārējs pierādījumu izmantošanas aizliegums, kas izriet no pierādījumu iegūšanas prettiesiskuma. Izņemot dažas īpašas tiesību normas, kurās ir nepārprotami paredzēts izmantošanas aizliegums [..], nepareiza pierādījumu iegūšana ne vienmēr izraisa izmantošanas aizliegumu [..]. Drīzāk atbilstoši *Bundesverfassungsgericht* [Federālās konstitucionālās tiesas] un *Bundesgerichtshof* [Federālās augstākās tiesas] pastāvīgajai judikatūrai ir jāizvērtē visi būtiskie individuālā gadījuma un pretējo interešu aspekti, proti, Vācijas kriminālprocesa tiesību princips, ka tiesai ir jānoskaidro patiesība un šim nolūkam pēc savas iniciatīvas, iegūstot pierādījumus, ir jāizmanto visi fakti un pierādījumi, un nelikumīgā pasākuma skartās ieinteresētās personas individuālās intereses [..]. Pierādījumu izmantošanas aizliegums ir izņēmums, kas ir jāpamato, tomēr tas ir jāpiemēro vismaz smagu, apzinātu vai patvaļīgu procesuālu pārkāpumu gadījumos, kur plānoti vai sistemātiski nav ņemtas vērā pamattiesību garantijas [..]. Šī judikatūra principā ir saderīga ar Eiropas Cilvēktiesību konvenciju, it īpaši tās 6. pantu [..]. Judikatūrā postulētā norma un izņēmuma attiecība tiek kritizēta daļā tiesību doktrīnas, kurā savukārt pierādījumu izmantošanas aizliegumu tiek prasīts atzīt par normu un par nelikumīgu kļuvuša pierādījuma izmantošanai tiek prasīta īpaša **[orig. 9. lpp.]** leģitimācija [..].

Saskaņā ar šo augstākās instances tiesu judikatūru iesniedzējtiesas izskatāmajā lietā Eiropas Savienības tiesību pārkāpums pierādījumu iegūšanā nepamatojot apsūdzētā kontroles laikā iegūtās informācijas kā pierādījuma izmantošanas aizliegumu, pat ja – kā šajā lietā – runa ir par mazāk smagu pārkāpumu. Tas tādēļ, ka iejaukšanās ieinteresētās personas tiesībās – atšķirībā no, piemēram, mājokļa kratīšanas, – intensitāte ir tikai minimāla.

- b. Savukārt, ja apsūdzētā kontrole ir pretrunā Eiropas Savienības tiesību prasībām un līdz ar to bija nelikumīga, tad, lai efektīvi īstenotu Eiropas Savienības tiesības un tās vienveidīgi piemērotu visā Savienībā, it īpaši ņemot vērā, ka citās dalībvalstīs, iespējams, pastāv stingrāki noteikumi par iespēju izmantot nelikumīgi iegūtus pierādījumus, rodas jautājums, vai Eiropas Savienības tiesībās tiek prasīts, lai uz informāciju un pierādījumiem, kas iegūti pretēji Eiropas Savienības tiesību prasībām, kriminālprocesā automātiski attiektos izmantošanas aizliegums, vai arī izvērtējumā, kurš ir jāveic, vismaz pienācīgi ir jāņem vērā Eiropas Savienības intereses, kā rezultātā vismaz mazāk smagu pārkāpumu gadījumos valsts interesēm veikt kriminālvajāšanu ir jāpiekāpjas.

Cik iesniedzējtiesai ir zināms, Tiesa vēl nav – vispārīgi – atbildējusi uz šo jautājumu. Tomēr, piemēram, [2003. gada 10. aprīļa spriedums *Steffensen*, C-276/01, EU:C:2003:228] [...] liecina, ka saskaņā ar efektivitātes principu Eiropas Savienības tiesībām var būt šāda ietekme uz pierādījumu iegūšanas un izmantošanas tiesībām un praksi dalībvalstī. Iesniedzējtiesas izpratnē, lai gan lietā [*Steffensen*, C-276/01,] [...] Tiesa ir noliegusi pierādījumu izmantošanas aizliegumu, kas tieši izriet no Eiropas Savienības tiesībām, tomēr tā ir nospriedusi, ka valsts tiesai, ievērojot sacīkstes un lietas taisnīgas izskatīšanas principu, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, ir jānosaka, kurus faktus tā uzskata par pierādītiem un ar kuriem pamato savu nolēmumu.

Atšķirībā no šīs lietas, kas ir jāizskata iesniedzējtiesai, lietā [*Steffensen*, C-276/01] nebija apdraudēta vispārēja efektīva Eiropas Savienības tiesību īstenošana, turklāt vēl vienā no galvenajām Eiropas Savienības politikas jomām. Tas tādēļ, ka [orig. 10. lpp.] Federālās policijas veiktās kontroles, kā šajā iesniedzējtiesas izskatāmajā lietā, notiek ne tikai atsevišķos gadījumos, bet gan daudzkārt. Kā norādīts federālās valdības atbildē uz *Deutscher Bundestag* [Vācijas Bundestāga] deputātu informācijas pieprasījumu, pamatojoties uz *BPolG* 23. panta 1. punkta 1) apakšpunktu, visā Vācijas teritorijā tika veiktas 1 475 499 kontroles 2016. gadā, 1 730 499 kontroles 2017. gadā un 1 604 184 kontroles 2018. gadā [...].

Turklāt ir jāpiebilst, ka acīmredzami tikai retos gadījumos ieinteresētās personas, ko ir skārušas kontroles, apšaubu policijas rīcības likumīgumu vai pat lūdz to pārbaudīt tiesā. Tajās pašās federālās valdības atbildēs uz parlamenta informācijas pieprasījumiem ir norādīts, ka laikā no 2017. gada 1. janvāra līdz 2018. gada 30. aprīlim ir iesniegtas pavisam 28 sūdzības un laikā no 2018. gada 1. janvāra līdz 2019. gada 30. aprīlim – 58 sūdzības; attiecīgo atbilžu sniegšanas brīdī visā Vācijā esot uzsāktas četras vai attiecīgi trīs tiesvedības. Savukārt iesniedzējtiesā, kuras teritoriālās piekritības jomā ietilpst aptuveni 50 kilometri Vācijas robežas, kopš 2018. gada septembra jau ir uzsākti vismaz 22 līdzīgi kriminālprocesi par mazāk smagiem pārkāpumiem, kuros informācija vai pierādījumi ir iegūti kontrolēs saskaņā ar *BPolG* 23. panta 1. punkta 3) apakšpunktu, un tikai šī kontrole ir

izraisījusi kriminālprocesa uzsākšanu. Turklāt ir jāņem vērā, ka, ņemot vērā lietderības apsvērumus, kompetentā prokuratūra ievērojamu skaitu šāda veida lietu ir izbeigusi jau pēc izmeklēšanas pabeigšanas.

III.

Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Reglamenta 95. panta 2. punktam iesniedzējtiesa lūdz Tiesu noteikt pamatlietā apsūdzētajam anonimitāti.

[..]

DARBBA VERSIJA